

О. ХЕНРИ

В СХВАТКА С МОРФЕЙ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Така и не разбрах съвсем как Том Хопкинс можа да допусне тази груба грешка, тъй като преди да наследи леля си, вече бе изкарал цял семестър в медицински колеж и го смятаха за силен по терапевтика.

Същата вечер двамата се обаждахме по телефона и после Том се отби горе при мен да изпушим по една лула и да побъбрим преди да продължи към собствения си луксозен апартамент. За момент бях отишъл в другата стая, когато чух как Том жизнерадостно обяви:

— Ох, Били, ще си взема около четири грана^[1] хинин, ако нямаш нищо против... Чувствам се отмалял и нещо ме тресе. Май настивам.

— Добре — извиках аз в отговор. — Шишето е на втория рафт. Глътни хинина с една лъжица от оня евкалиптов еликсир. Той убива горчивината.

След като се върнах, двамата седнахме до камината и запалихме лули. Десетина минути по-късно Том потъна в сладостна омая.

Незабавно отидох при шкафа с лекарствата и погледнах.

— Ах, ти, селяк такъв! — изръмжах. — Виж какво правят парите с ума на човек!

Шишенцето с морфина си стоеше там с махната запушалка, точно както го бе оставил Том.

Веднага измъкнах един друг начинаещ доктор по медицина, който се помещаваше на горния етаж, и го пратих да доведе възрастния доктор Гейлс, който живееше през две преки. Том Хопкинс имаше твърде много пари, за да бъде оставен само на грижите на някакви си младоци — лекари по обща медицина, които тепърва щяха да правят кариера и да гонят специалност.

Когато Гейлс пристигна, подложихме Том на толкова скъп курс на лечение, колкото позволяваха ресурсите на професията. След подрастичните лекове започнахме да му даваме през кратък интервал цитрат^[2] на кофеина, както и силно кафе и непрекъснато го разхождахме напред-назад между стените. Стариият Гейлс го пощипваше и пошляпваше, зарабатвайки усърдно големия чек, който вече съзираше в далечината. Начеващият доктор по медицина от горния етаж удостои Том с един сърдечен разбуждащ ритник и после ми се извини.

— Не можах да устоя — обясни той, — досега никога не бях ритал милионер. Може да не ми се удаде друга възможност.

— Вижте — заяви д-р Гайлс след два-три часа, — ще го бъде. Само че го дръжте буден още час. Ще го постигнете, като му говорите и от време на време го разтърсвате. Когато пулсът и дишането му се нормализират, вече може да заспи. Сега го поверявам на грижите ви.

Останах сам с Том, когото бяхме сложили на една кушетка. Той лежеше там съвсем неподвижен, а очите му бяха полузатворени. Започнах да се трудя, за да го задържа буден.

— Виж, старче — рекох, — беше на косъм, но ние успяхме да те измъкнем. Докато ходеше на лекции, Том, случайно някой преподавател не спомена ли, че „м-о-р-ф-и-н“ никога не се пише „х-и-н-и-н“, особено при четиригранова дозировка? Въпреки това, не смятам да ти го натяквам преди да си се вдигнал на крака. Все пак трябвало е да станеш аптекар, Том, бива те страхотно да изпълняваш рецепти.

Том ме изгледа с немощна и глуповата усмивка.

— Б'ли — измърмори, — чувст'м се кат' кол'бри, летящо сред без'рой скъпи рози. Не се заяждай с мен. Сега ще поспя.

Две секунди по-късно вече го правеше. Мигновено го разтърсих за рамото.

— Виж какво, Том — рекох строго, — тази няма да я бъде. Големият доктор каза, че трябва да си буден още поне час. Отвори си зъркелите! Не си съвсем вън от опасност, да знаеш. Събуди се!

Том Хопкинс тежеше цели деветдесет килограма. Той ме удостои с поредна сънлива усмивка и отново заспа, този път още по-дълбоко. Трябваше да го раздвижа, но със същия успех бих могъл да се опитам да накарам Иглата на Клеопатра да затанцува с мен валс из стаята^[3]. Дишането на Том стана хрипливо, а при свръхдоза морфин това вещае опасност.

Тогава започнах да мисля напрегнато. Не бях в състояние да повдигна тялото му, а трябваше да се помъча да възбудя съзнанието му. Да го ядосам, хрумна ми внезапно. Добре, помислих си, но как? Той нямаше слабо място. Милият! Беше самата доброта — галантен джентълмен, изискан, естествен и чист като утринна роса. По произход бе някъде от Юга, където хората все още притежават идеали и морален кодекс. Ню Йорк го бе омагьосал, но не бе успял да го развали напълно. Том хранеше старомодно кавалерско уважение към жените... Еврика!... Ето какво ми трябваше! Скалъпих историята за

минута-две. Изкисках се наум при мисълта, че на стария Том Хопкинс ще му се сервира нещо подобно. После го сграбчих за рамото и продължих да го разтърсвам, докато ушите му клюмнаха. Той лениво отвори очи. Аз надянах маската на презрението и забучих пръст на няколко сантиметра от носа му.

— Чуй ме добре, Хопкинс — заявих с ясен и нетърпящ възражение тон, — ние с теб сме добри приятели, но държа да проумееш, че занаятът вратите ми са затворени за всеки, който притежава твоята наглост да се държи като пълен негодник.

Том ме погледна без проява на какъвто и да било интерес.

— Какво става, Били? — попита той успокоително. — Къде те стиска чепикът?

— На твое място — продължих аз, — което, слава Богу, не ми се налага да заема, мисля, че бих се страхувал да затворя очи. Какво ще кажеш за онова момиче, което остави да те чака сред самотните борове там на юг... Момичето, което ти забрави, откакто наследи проклетите си пари? О, знам много добре за какво говоря. Докато беше само един беден студент по медицина, тя ти подхождаше. Но сега, след като си станал милионер, вече е друго. Питам се какво ли си мисли тя за изпълненията на онзи тип мъже, които е била научена да боготвори — джентълмените от Юга? Съжалявам, Хопкинс, че съм принуден да говоря за тези неща, но ти прикри всичко така добре и изигра ролята си просто безупречно! Можех да се закълна, че не си способен да се принизиш дотам и да прибегнеш до такива недостойни номера!

Горкият Том. Едва успях да се сдържа да не прихна открито, като го гледах как отчаяно се бори с въздействието на опиата. Беше явно ядосан и аз не го обвинявах. Том притежаваше типичния южняшки темперамент. Сега лежеше с широко отворени очи, които на моменти проблесваха гневно. Но морфинът все още замъгляваше съзнанието му и сковаваше езика му.

— Върви по дяволите! Ще те преразмажа!

Опита да се надигне. Въпреки размерите си, в този момент бе съвсем изнемогнал. Бутнах го назад. Той се отпусна обратно на кушетката, а очите му засветкаха като на лъв в капан.

— Това ще ти държи влага известно време, глупако — казах си аз. Станах и запалих лулата си, защото определено имах нужда да

запуша. Поразходих се наоколо, като мислено се поздравявах за великолепната идея, която ми бе хрумнала.

Чух похъркване. Огледах се. Том отново бе заспал. Отидох при него и му стоварих един в челюстта. Той отвори очи и ме погледна благо и незлобливо като пълен идиот. Аз ухапах лулата си и го подхванах безпощадно.

— Искам да дойдеш на себе си и да напуснеш стаята ми колкото се може по-бързо — заявих му оскърбително. — Вече ти казах какво мисля за теб. Ако ти е останало някакво достойнство или доблест, добре ще размислиш преди отново да се опиташ по какъвто и да било начин да се правиш на джентълмен. Тя е само едно бедно момиче, нали? — изхилих се подигравателно аз. — Твърде обикновена и старомодна за нас, откакто си получихме парите. Би изпитал срам да се разходиш с нея по Пето авеню, нали? Хопкинс, ти си четиридесет и седем пъти по-лош от някой простак. Кой се вълнува от парите ти? Аз не, със сигурност. Обзалагам се, че това момиче също. Вероятно ако ги нямаше, щеше да се държиш повече като мъж. Но ти се превърна в гад и... — смятах, че това звучи особено драматично — сигурно си разбил едно вярно сърце. Освободи ме от присъствието си възможно най-скоро.

Обърнах му гръб и скришом намигнах на отражението си в едно огледало. Чух, че Том се раздвижи и рязко се обърна към него. Нямах никакво желание деветдесет кила да ми се стоварят изотзад. Но той само се бе поизвъртял и бе отпуснал ръка върху лицето си. Изрече няколко думи и то доста по-отчетливо отпреди.

— Не бих могъл... да ти говоря по този начин, Били, дори... ако чуех хорски клюки за теб. Но само да се изправа на крака... ще ти счупя врата... да си го знаеш!

В този миг наистина изпитах известен срам. Но нали го правех, за да спася Том. На сутринта, когато щях да имам възможност да му го обясня, двамата щяхме да се посмеем здравата.

След двайсетина минути Том потъна в дълбок спокоен сън. Премерих пулса му, вслушах се в дишането му и го оставих да спи. Всичко беше нормално и Том бе извън всякаква опасност. Отидох в другата стая и се строполих в леглото.

На сутринта, когато се събудих, намерих Том станал и облечен. Съвсем се беше съвзел, ако не се смятаха изопнатите му нерви и

езикът му, който приличаше на кора от бял дъб.

— Ама че съм идиот — изрече замислено той. — Помня как, докато вземах дозата, си помислих, че шишето с хинин изглежда някак странно. Трудно ли ме свестихте?

Отвърнах отрицателно. Изглежда спомените му за цялата история бяха твърде оскъдни. Заключих, че не помни как точно съм се мъчел да го задържа буден и реших да не го осветлявам по въпроса. Може би някой друг път, помислих си, когато се почувства по-добре, двамата ще се посмеем над цялата история.

На излизане, вече на прага, Том се спря и ми стисна ръката.

— Много съм ти задължен, стари приятелю — рече тихо, — за грижите и за онова, което ми каза. Сега отивам да телеграфирам на горкото момиче.

[1] Гран = 0.645 г., бел.пр. ↑

[2] Сол на лимонената киселина, бел.пр. ↑

[3] Двата известни обелиска, донесени от Египет и поставени съответно на Крайбрежния булевард в Лондон и в Сентрал Парк, Ню Йорк, бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.